

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce: **obec Pěnčín**, se sídlem Pěnčín 109, PSČ 798 57, zastoupeného Mgr. Janou Zwyrtek Hamplovou, advokátkou se sídlem Mohelnice, Olomoucká 36, proti žalovanému **Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 20. 6. 2012, č. j. ÚOHS-R7/2012/VZ-9751/2012/310/MMI,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále též „předseda Úřadu“) zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2011, č. j. ÚOHS-S430/2011/VZ-19019/2011/510/OKo. Tímto rozhodnutím žalovaný

uložil žalobci pokutu ve výši 30 000 Kč, a to za spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), v rámci veřejné zakázky „*Revitalizace veřejných prostranství v obci Pěnčín*“ zadávané ve zjednodušeném podlimitním řízení. Konkrétně podle žalovaného žalobce coby zadavatel nedodržel postup stanovený v § 56 odst. 3 písm. a) zákona o veřejných zakázkách v návaznosti na § 6 téhož zákona tím, že ve výzvě k podání nabídek a k prokázání splnění kvalifikace a v zadávací dokumentaci stanovil, že technický kvalifikační předpoklad podle § 56 odst. 3 písm. a) zákona o veřejných zakázkách splňuje ten dodavatel, který v posledních 2 letech provedl alespoň 2 stavební práce na revitalizaci veřejných prostranství, u nichž hodnota stavby činila nejméně 4 000 000 Kč bez DPH za každou z nich, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejhodnější nabídky a zadavatel již uzavřel smlouvu na veřejnou zakázku.

[2] V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí se předseda Úřadu ztotožnil se závěry žalovaného. Zadavatel požadoval v bodě 5. výzvy k podání nabídek a v bodě G. 3 d) zadávací dokumentace předložení seznamu stavebních prací provedených dodavatelem za poslední dva roky s osvědčením objednatelů o řádném plnění nejvýznamnějších z těchto stavebních prací. Takový požadavek je ovšem diskriminační, neboť zákon v § 56 odst. 3 písm. a) stanoví, že veřejný zadavatel může požadovat seznam stavebních prací provedených dodavatelem za posledních 5 let. Zadavatel se tak od tohoto kogentně stanoveného limitu nemůže svévolně odchýlit a omezit tak hospodářskou soutěž. Tím je jeho požadavek současně v rozporu se zásadou zákazu diskriminace zakotvenou v § 6 zákona o veřejných zakázkách. Porušení zákona bylo v tomto případě zřejmé, nejednalo se tak o využití diskreční pravomoci správního orgánu.

[3] Tím, že zkrátil období, za které mohou dodavatelé prokázat splnění technických kvalifikačních předpokladů z 5 let na 2 roky, zadavatel omezil počet v úvahu přicházejících subjektů, které by mohly splnit podmínku zadavatele za období 5 let, a tudíž mohlo toto porušení zákona podstatně ovlivnit výběr nejhodnější nabídky. Výrobní proces stavebních prací je zpravidla delší než tomu je v případě dodávek a služeb, a proto stanovení delšího časového úseku, za který dodavatel prokazuje, že byl schopen provádět stavební zakázku obdobnou předmětné veřejné zakázce, má svoje opodstatnění.

[4] Zadavatel může zvolit určitý způsob prokázání technických kvalifikačních předpokladů, nesmí tak však učinit přísněji než zákon. Pokud je obec v roli zadavatele, je povinna respektovat zákon a řídit se při zadávání veřejné zakázky jeho příslušnými ustanoveními. Zejména je přitom nezbytné dodržovat základní zásady zadávání veřejných zakázek. Ustanovení § 6 zákona o veřejných zakázkách je nutno aplikovat při interpretaci všech ustanovení zákona.

[5] K uložené pokutě předseda Úřadu uvedl, že žalovaný její výši stanovil při samé spodní hranici (12 %) možné výše, přestože zadavatel porušil jednu ze základních zásad zadávání veřejných zakázek. Pokuta tak není nepřiměřená. Žalovaný přitom správně zohlednil i polehčující okolnosti, zejména skutečnost, že zadavatel předmětným omezením technických kvalifikačních prostředků nezamýšlel diskriminovat potenciální dodavatele a vyloučit je z účasti v zadávacím řízení, ale byl veden snahou o získání kvalitního a zkušeného zadavatele,

přičemž tomuto nesprávně stanovenému požadavku na relevantním trhu by zřejmě mohla vyhovět i řada dalších dodavatelů.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[6] Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že se nedopustil předmětného deliktu. Správním deliktem totiž není a nikdy nemůže být svobodná vůle samosprávného subjektu, pohybuje-li se tato vůle v mezích zákona a v intencích jeho účelu. Žalovaný použil správní uvážení restriktivním způsobem a nad rámec účelu zákona o veřejných zakázkách zasáhl do svobodné vůle žalobce, tedy obce ve smyslu § 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení).

[7] Prvořadým zájmem žalobce bylo získat zkušeného dodavatele. Cílem pak hospodárné vynaložení prostředků obce. Za tímto účelem žalobce stanovil omezující limity, které ovšem současně nijak zásadně neomezily či nevyloučily soutěž mnoha subjektů. Vše probíhalo veřejně a transparentně. Účel zákona o veřejných zakázkách byl naplněn. Zároveň ale byla respektována samostatná vůle obce a právo tuto vůli projevit a ne se otrocky podrobovat vůli vykladačů zákona.

[8] Takové jednání, které je v mezích zákona, dodržuje jeho účel, sleduje objektivně cíl veřejného zájmu na kvalitním dodavateli, podmínkami nijak neomezuje soutěž, které se mohou účastnit desítky subjektů, nelze nazvat protiprávním a není tak správním deliktem.

[9] Žalovaný vytkl žalobci, že neumožnil ještě větší soutěž, než je obvyklé a účelné. Žalobce soutěž omezil podmínkou, která ovšem byla v mezích zákona. Takové omezení soutěže nemohlo být správním deliktem. Správní uvážení žalovaného tak bylo zcela nepřiměřené a formalistické. Tomu, že byl účel a smysl zákona dodržen, svědčí počet přihlášených uchazečů, tj. celkem 9. Všechny jejich nabídky byly vyhodnoceny.

[10] V rozkladu žalobce uvedl tři podstatné argumenty. Odůvodnil volbu omezujících limitů veřejným zájmem na získání kvalitního dodavatele. Připomněl svobodný projev vůle samosprávného subjektu, který nemá jen povinnosti, ale také práva. A upozornil na příliš formalistický výklad zákona směřující k restrikci žalobce. S touto právní argumentací se předseda Úřadu vůbec nevypořádal a patrně jí tak přiřadil nulový význam.

[11] V této souvislosti žalobce poukázal na čl. 9 odst. 7 Evropské charty místní samosprávy (181/1999 Sb.), jímž je Česká republika vázána.

[12] Žalobce nepostupoval svévolně a neměl za cíl omezit soutěž. Ani existence zákona o veřejných zakázkách nesmí omezit právo obcí na svobodné uvážení v mezích tohoto zákona.

[13] Je-li správní delikt odvozován toliko ze základních zásad, jedná se vždy o výklad vysoce subjektivní, který záleží nikoli na znění zákona, ale na uvážení toho kterého úředníka. Rozhodnutí správních orgánů jsou výrazem nepřípustné degradace a despektu k svobodnému uvážení žalobce coby jednotky územní samosprávy.

[14] Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí předsedy Úřadu zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[15] Ve vyjádření k žalobě žalovaný především odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí a setrval na své předchozí argumentaci. Zdůraznil, že to byl právě žalobce, kdo zvolil v rámci zadávání veřejné zakázky restriktivní výklad zákona, neboť nad rámec § 56 odst. 3 písm. a) zákona o veřejných zakázkách ztížil přístup potenciálním dodavatelům, kteří tak nemohli podat svoji nabídku, ačkoliv by mohli předmět veřejné zakázky splnit stejně úspěšně jako soutěžitelé, kterým nebylo znemožněno účastnit se soutěže.

[16] Tvrzený zájem na získání kvalitního dodavatele je pro volbu předmětného omezujícího limitu nedostačující, neboť z ničeho nevyplývá, že by ostatní dodavatelé splňující zákonný limit nemohli být stejně kvalitními dodavateli. Ostatně přístup žalobce by mohl zcela hypoteticky vést k úvahám o stanovení libovolných limitů, což by zcela jistě znamenalo skrytou diskriminaci a omezení soutěže. O skrytou diskriminaci se přitom jedná i v případě, že se soutěže mohly, jak tvrdí žalobce, účastnit desítky subjektů, neboť některým dalším potenciálním dodavatelům toto umožněno nebylo.

[17] Nepatřičná je též námitka žalobce týkající se Evropské charty místní samosprávy, neboť volné uvážení místních společenství lze uplatnit toliko v mezích zákona. Dle § 2 odst. 2 písm. c) zákona o veřejných zakázkách je obec jakožto územní samosprávný celek veřejným zadavatelem, a tudíž již z tohoto titulu má povinnost postupovat dle zákona.

[18] S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce k vyjádření žalovaného

[19] V replice ze dne 27. 7. 2012 žalobce nad rámec svých již dříve uplatněných tvrzení uvedl, že zákon nelze vykládat tak úzce, jak to činí žalovaný. Podle žalovaného se žalobce musí držet výhradně zákona o veřejných zakázkách, přičemž argumentaci jinými právními předpisy žalovaný považuje za nepatřičnou. Právní řád je nutno vykládat jako celek. Žalovaný navíc stále poukazuje pouze na obecná ustanovení zákona o veřejných zakázkách vyjadřující jeho základní principy. Tato ustanovení přitom připouštějí více výkladů. Vždy je nutno přihlížet ke všem souvislostem, k motivům jednání žalobce, k jeho postavení apod. A právě v tomto ohledu byl přístup žalovaného příliš restriktivní, a to proti smyslu a účelu zákona.

[20] Závěrem žalobce zopakoval, že samotná účast devíti uchazečů dokládá, že soutěž nebyla omezena. Pouze byla dána pravidla, na jejichž základě byl žalobce ochoten zakázku v zájmu její kvality zadat. Nelze nutit obec, aby zadávala zakázky zcela bez jakýchkoli pravidel a riskovala tak použitím veřejných prostředků např. na nekvalitní práci.

V. Právní hodnocení soudu

[21] Zdejší soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí předsedy Úřadu, jakož i předcházející rozhodnutí žalovaného včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná.**

[22] Předmětem sporu v nyní souzené věci je zejména otázka, zda žalobce mohl v rámci technických kvalifikačních předpokladů (§ 56 zákona o veřejných zakázkách) požadovat předložení seznamu stavebních prací provedených dodavatelem za poslední dva roky namísto zákonem požadovaných pěti let.

[23] Jak vyplynulo ze správního spisu, žalobce zadával ve zjednodušeném podlimitním řízení veřejnou zakázku „*Revitalizace veřejných prostranství v obci Pěčín*“. Pod bodem 5. výzvy k podání nabídky a k prokázání kvalifikace ze dne 22. 9. 2010 žalobce uvedl, že k prokázání splnění technických kvalifikačních předpokladů požaduje předložit mimo jiné „*[s]eznam stavebních prací provedených dodavatelem za poslední 2 roky s osvědčením objednatelů o řádném plnění [...]*“. Stejnou podmínku pak žalobce vyžadoval též v části G. odst. 3) písm. d) zadávací dokumentace ze dne 22. 9. 2010.

[24] Podle § 56 odst. 3 písm. a) zákona o veřejných zakázkách může veřejný zadavatel k prokázání splnění technických kvalifikačních předpokladů dodavatele pro plnění veřejné zakázky na stavební práce požadovat *seznam stavebních prací provedených dodavatelem za posledních 5 let* a osvědčení objednatelů o řádném plnění nejvýznamnějších z těchto stavebních prací; tato osvědčení musí zahrnovat cenu, dobu a místo provádění stavebních prací a musí obsahovat údaj o tom, zda byly tyto stavební práce provedeny řádně a odborně.

[25] Zdejší soud při posuzování vznesené právní otázky vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2013, č. j. 7 Afs 44/2013-37, ve věci „*Krajská zdravotní, a. s.*“ (publ. pod č. 3020/2014 Sb. NSS; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž se kasační soud zabýval v zásadě totožnou problematikou – povahou obdobné lhůty dle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, tedy tříleté lhůty pro účely seznamu realizovaných významných dodávek. Nejvyšší správní soud přitom dospěl k závěru, že časové rozpětí posledních tří let, za které může veřejný zadavatel požadovat seznam významných dodávek realizovaných dodavatelem, je fixní a veřejný zadavatel je nemůže zkrátit. Zdejší soud neshledal důvodu, pro nějž by se měl od tohoto závěru, nepochybně aplikovatelného též na otázku povahy lhůty dle § 56 odst. 3 písm. a) citovaného zákona týkající se stavebních prací, odchýlit, a výslovně na podrobné odůvodnění rozsudku kasačního soudu odkazuje.

[26] Jednotlivé odstavce § 56 zákona o veřejných zakázkách jsou příkladem, kdy je na uvážení zadavatele, jaké a jak podrobné podmínky účasti na veřejné zakázce nastaví. Požadavky k prokázání splnění technických kvalifikačních předpokladů přitom musí být přípustné a i samotný důvod jejich vyžadování musí být v souladu se základními zásadami upravenými v § 6 zákona o veřejných zakázkách, podle kterých je zadavatel povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. Stanovení minimální úrovně předpokladů musí navíc odpovídat druhu, rozsahu a složitosti předmětu veřejné zakázky a také s ním musí důvodně souviset (§ 50 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách). Naplnění těchto zásad směřuje k cíli samotného zákona, a to zajištění rovného konkurenčního prostředí při nakládání s veřejnými prostředky. Zásada zákazu diskriminace tak společně s ostatními základními zásadami (transparentnosti, rovného zacházení) prochází skrze celou zákonnou úpravu a nutně se musí odrazit v každém vnějším výstupu zadavatele. Pouhý požadavek na dodržování uvedených zásad by však byl v rámci bezbřehého a ničím neregulovaného procesu prakticky nekontrolovatelný, a tedy

neprosaditelný. Z tohoto důvodu zákon o veřejných zakázkách obsahuje kromě základních zásad také soubor relativně podrobných a prostor pro úvahu zadavatele neponechávajících ustanovení, upravujících samotný proces zadávání veřejných zakázek. Vedle toho zákon o veřejných zakázkách obsahuje ustanovení poskytující zadavateli možnost klást na dodavatele konkrétní požadavky. S ohledem na individuální povahu každé zakázky je pak zadavateli ponechána velká míra volnosti. Zadavatel může např. v technických podmínkách nebo v kvalifikačních požadavcích stanovit konkrétní požadavky, bez jejichž splnění se dodavatel nemůže o veřejnou zakázku úspěšně ucházet. Jejich stanovením tak přímo ovlivňuje okruh možných dodavatelů. Z tohoto důvodu je zapotřebí k počtu a míře takových požadavků přistupovat striktně v duchu výše uvedených zásad (blíže viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2011, č. j. 5 Afs 78/2010-186, ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Afs 66/2012-64, ze dne 27. 6. 2013, č. j. 1 Afs 20/2013-47).

[27] Co se týče konkrétních požadavků na dodavatele, úprava v zákoně o veřejných zakázkách umožňuje zadavateli zvolit si z nich takové, které považuje ve vztahu k předmětu zakázky za nezbytné. Protože se jedná převážně o ustanovení ponechávající zadavateli prostor pro úvahu, musí být potřeba takového požadavku odůvodnitelná. To znamená, že čím podrobnější a přísnější požadavky zadavatel zvolí, tím vyšší nároky budou kladeny na jejich odůvodnění.

[28] Případná diskriminace dodavatelů stanovením kvalifikačních a technických požadavků tak může spočívat v tom, že zadavatel zvolí takový požadavek, který nebude odůvodněný (nebude s požadovaným plněním souviset), nebo který bude nepřiměřený (bude potřeby veřejné zakázky zjevně přesahovat). Jak Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 Afs 20/2008-152, ve věci „Lumius, spol. s r. o.“, publ. pod č. 1771/2009 Sb. NSS, „(z) *a skrytou formu nepřípustné diskriminace v zadávacích řízeních je třeba považovat i takový postup, pokud zadavatel znemožní některým dodavatelům ucházet se o veřejnou zakázku nastavením takových technických kvalifikačních předpokladů, které jsou zjevně nepřiměřené ve vztahu k velikosti, složitosti a technické náročnosti konkrétní veřejné zakázky, v důsledku čehož je zřejmé, že zakázku mohou splnit toliko někteří z dodavatelů (potenciálních uchazečů), jež by jinak byli bývali k plnění předmětu veřejné zakázky objektivně způsobilými. Někteří z dodavatelů totiž mají v takovém případě a priori znemožněnu účast v zadávacím řízení, byť by předmět veřejné zakázky mohli realizovat stejně úspěšně jako dodavatelé ostatní. Tím se znemožňuje dosažení cíle zákona o veřejných zakázkách, tedy zajištění hospodářské soutěže a konkurenčního prostředí mezi dodavateli*“.

[29] Vedle výše uvedeného by mohl diskriminační postup zadavatele spočívat i ve stanovení technického nebo kvalifikačního požadavku takovým způsobem, který podstatně ovlivní výběr nejvhodnější nabídky, například zkrácením či prodloužením období dodavatelem realizovaných zakázek. Okruh zájemců může být takto zkrácen například o ty dodavatele, kteří nerealizovali významnější stavební práce například v období posledních 2 let, jak je tomu v nyní posuzované věci.

[30] Shodně se žalovaným má tedy zdejší soud za to, že lhůta „za posledních 5 let“ uvedená v § 56 odst. 3 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, je stanovena jako fixní a neumožňuje svoje zkrácení. Žalobce nemusel požadovat předložení seznamu realizovaných stavebních prací podle § 56 odst. 3 písm. a) zákona o veřejných zakázkách. Pokud tak ovšem učinil, byl

vázán zákonným rozsahem tohoto požadavku. Stanovení fixní pětileté délky období, za které dodavatelé prokazují provedené stavební práce, pokud zadavatel zvolí tento požadavek, opodstatňuje zájem zákonodárce na zamezení možné diskriminace dodavatelů v tomto směru. Zákonodárce stanovením fixní lhůty vyjádřil domněnku, že provedení stavebních prací *kdykoliv* v průběhu posledních pěti let je nutno považovat za relevantní ve vztahu k poptávané stavební práci. Nelze proto vyloučit například takového dodavatele, který nerealizoval jedinou relevantní stavební práci např. v průběhu posledních dvou let. Pokud by měla být stanovená pětiletá lhůta pouze maximální hranicí, pak by ztrácela na významu, podobně jako ostatní obdobně stanovené lhůty v § 56 zákona o veřejných zakázkách. Jejich cílem je naopak zakotvit určitý, přesně vyjádřený standard požadavků kladených na dodavatele ve veřejné zakázce, v souladu se základními zásadami upravenými v § 6 zákona o veřejných zakázkách. Tímto postupem nedochází ke zvýhodnění dodavatelů, kteří realizovali významné zakázky před delší dobou, ale k postavení dodavatelů, kteří realizovali zakázky v určitém období, na roveň. Tudíž stanovení fixní délky období v § 56 odst. 3 písm. a) zákona o veřejných zakázkách přispívá k omezení možné diskriminace dodavatelů a zvýšení jejich právní jistoty.

[31] Zde je současně nutno poukázat na skutečnost, že úprava délky období v jednotlivých odstavcích § 56 zákona o veřejných zakázkách byla převzata z čl. 48 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/18/ES ze dne 31. března 2004 o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na stavební práce, dodávky a služby. Způsobnost hospodářských subjektů se podle výše uvedeného ustanovení posuzuje „*seznamem hlavních uskutečněných dodávek nebo hlavních služeb poskytnutých v posledních třech letech*“, resp. „*seznamem stavebních prací provedených za posledních pět let*“. Soudní dvůr Evropské unie přitom ve svém rozsudku ze dne 10. 5. 2012 ve věci C-368/10 (*Evropská komise proti Nizozemskému království*; dosud nezveřejněno ve Sbírce soudních rozhodnutí) vyjádřil závěr, že výčet možných požadavků stanovených v čl. 48 směrnice 2004/18/ES je taxativní (viz bod 105 odůvodnění). V rozporu s čl. 48 směrnice bude stanovení takových požadavků, které této taxativní úpravě (resp. úpravě v § 56 zákona o veřejných zakázkách) neodpovídají. Úvahy o omezeném výběru zadavatelů potvrdil Soudní dvůr v rozsudku ze dne 18. 10. 2012 ve věci C-218/11 (*Észak-dunántúli Környezetvédelmi és Vízügyi Igazgatóság (Édukövízig) a Hochtief Construction AG Magyarországi Fióktelepe proti Közbeszerzések Tanácsa Közbeszerzési Döntőbizottság*; dosud nezveřejněno ve Sbírce soudních rozhodnutí).

[32] Výše uvedené závěry o fixní povaze lhůty v § 56 odst. 3 písm. a) zákona o veřejných zakázkách žalobce rozporuje zejména svým zájmem na nalezení kvalitního dodavatele za současného neomezení soutěže. Takový závěr je jistě správný a odráží se v něm právě již zmíněné zásady zadávání veřejných zakázek, kdy veřejní zadavatelé jednají s hospodářskými subjekty na základě zásad rovnosti a zákazu diskriminace a postupují transparentním způsobem. Ovšem je třeba zdůraznit, že stanovení fixní lhůty předchází potřebu zadavatele upravovat dostupné požadavky v neomezené šíři, neboť zároveň chrání i dodavatele, aby nedošlo k jejich omezení. Požadavky na dodavatele proto musí zadavatel stanovit „na míru“ konkrétní veřejné zakázce, ovšem způsobilost uchazečů nemůže posuzovat odlišně od stanovených fixních lhůt v § 56 zákona o veřejných zakázkách. Jestliže tedy žalobce požadoval předložit seznam stavebních prací provedených dodavatelem za poslední 2 roky, zkrátil tím v rozporu se zákonem období, za které jsou uchazeči povinni doložit seznam provedených stavebních prací, z pěti let na dva roky.

[33] Ze závěru o fixní povaze předmětné lhůty pak nepochybně plyne, že při posouzení jejího stanovení žalobcem žalovaný nepoužil správní uvážení, neboť zákon mu takový postup neumožňuje. Žalobní bod ohledně nepřiměřeného a formalistického správního uvážení žalovaného tak je nedůvodný.

[34] Z uvedeného je současně zřejmé, že nastavením dvouleté lhůty se žalobce coby veřejný zadavatel ocitl mimo meze zákona o veřejných zakázkách. Jeho argumentace, založená primárně na tom, že se po celou dobu pohyboval v mezích zákona, je tak nesprávná. Tím, že žalobce neaplikoval taxativní zákonnou podmínku, zároveň nedodržel účel zákona a omezil soutěž o dotčenou veřejnou zakázku. Na druhou stranu skutečnost, že žalobce při svém nezákonném postupu nebyl veden snahou diskriminovat potenciální dodavatele, žalovaný výslovně uvedl jako polehčující okolnost při stanovení výše pokuty.

[35] Je nutno též zdůraznit, že zásadu zákazu diskriminace při zadávání veřejných zakázek (§ 6 zákona o veřejných zakázkách) žalobce porušil nedodržením konkrétní zákonné podmínky zakotvené v § 56 odst. 3 písm. a) téhož zákona. Tvrzení žalobce, že žalovaný se dovolává pouze zásad, na nichž zákon stojí, je tedy nesprávné.

[36] Mylná je též argumentace žalobce o zásahu do tvorby jeho samosprávné vůle. Je to především žalobce, kdo nevykládá právo v jeho celku. Obec je coby územní samosprávný celek veřejným zadavatelem [§ 2 odst. 2 písm. c) zákona o veřejných zakázkách], a nestanovili zvláštní zákon jinak, je zcela podřízena všem ustanovením zákona o veřejných zakázkách dopadajícím na veřejné zadavatele. Na tom ničeho nemění ani ustanovení zákona o obcích ani čl. 9 odst. 7 Evropské charty místní samosprávy, podle jehož druhé věty *poskytování dotací nelikviduje základní svobodu místních společenství uplatňovat v rámci své působnosti volné uvážení*. Zákon o veřejných zakázkách takové volné uvážení umožňuje (i tehdy, je-li veřejná zakázka financována formou dotace), jak vidno z výše použité argumentace. Navíc samotný citovaný článek Evropské charty místní samosprávy směřuje spíše ke svobodě úvahy o samotném přijetí dotace, nikoli o možnosti vyhnout se zákonným pravidlům regulujícím nakládání s dotacemi.

[37] Závěrem nelze též souhlasit s námitkou žalobce o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí předsedy Úřadu. Z jeho odůvodnění je zřejmé, že rozkladový orgán se podaným opravným prostředkem řádně zabýval a odpověděl na všechny žalobcem v rozkladu uplatněné námitky.

VI. Závěr a náklady řízení

[38] Krajský soud v Brně tedy shledal námitky žalobce nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[39] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto

úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. června 2014

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Dana Janků